

Underbilag 2 til bilag 2.

FOLKESKOLEN OG SEMINARIERNE
Statskonsulenten.

Den 10. december 1956.

Undervisningsministeriet har i skrivelse af 1. december d. å. (J. nr. 912/55) anmodet mig om efter drøftelse med udvalget vedrørende særundervisning at ville fremkomme med en udtalelse i anledning af, at undervisningsministeren fra folketingets udvalg angående forslag til lov om ændringer af lov om folkeskolen m. v. har modtaget de nedenfor angivne spørgsmål vedrørende særundervisning til besvarelse.

Under henvisning hertil skal jeg udtale:
ad spørgsmål 3 a. Kan ministeren foreslå en ændret formulering af § 2, stk. 2, som sikrer oprettelse af særundervisning i højere grad end lovforslagets formulering, jfr. navnlig ordene „hvis forholdene tillader det“?

Jeg kan med tilslutning fra udvalget varmt anbefale, at lovforslagets bestemmelse om særundervisning affattes således, at etablering af særundervisning ikke gøres betinget af, at „forholdene tillader det“ eller lignende. Man finder, at en sådan undervisning, som ikke nødvendigvis skal gives i særlige klasser, men kan ydes som ekstratimer på små hold eller eventuelt inden for den almindelige klasses rammer ved hjælp af særligt materiale, må kunne etableres overalt, og man anser det for betydningsfuldt, at der tilsikres ethvert barn, der har behov for særundervisning, adgang til, uanset hvor det bor, at modtage en sådan efter dets evner og øvrige udrustning afpasset undervisning.

Man finder dernæst, at den i lovforslaget optagne affattelse, der svarer til § 2, stk. 5, i folkeskoleloven af 18. maj 1937, kan forstås således, at bestemmelsen udelukkende omfatter børn, der ikke kan følge den almindelige undervisning *i sin helhed*, men derimod ikke børn, der kun på et enkelt

område er retarderede, således som tilfældet ofte er med børn, der har særlige læsevanskeligheder, eller som behøver behandling af talelidelser. En sådan begrænsning af særundervisningen ville være afgørende i strid med de af undervisningsministeriet i cirkulære af 26. juni 1943 fastsatte regler og den praksis, der på grundlag heraf har udviklet sig, og særundervisningen ville derved blive ganske utilstrækkelig.

Man skal ud fra disse betragtninger foreslå følgende formulering af bestemmelsen:
„For børn, der på grund af talelidelser, sansedefekter, små evner eller læsevanskeligheder ikke med tilstrækkeligt udbytte kan følge den almindelige undervisning, skal der træffes foranstaltning til særundervisning.“

Det tilføjes, at det formentlig vil være rimeligt at give bestemmelsen i forslaget § 23 om ændret affattelse af folkeskolelovens § 29 en tilsvarende ordlyd, for så vidt angår § 29, stk. 2.

ad spørgsmål 3 b. Det ønskes oplyst, i hvilken udstrækning særundervisning er etableret, og hvorledes ordningen virker, herunder oplysning om samarbejdet mellem lærere og konsulenter især med henblik på at finde frem til de børn, for hvem en sådan undervisning må anses påkrævet.

Særundervisningen, der efter at være påbegyndt i København og enkelte andre steder, blev lovfæstet ved folkeskoleloven af 18. maj 1937, § 2, stk. 5, omfatter ifølge undervisningsministeriets cirkulære af 26. juni 1943 følgende grupper af børn:

1. talelidende.
2. svagthørende.
3. svagtseende.